

Chiếc Đồng Hồ Cũ

Kathy Fasiq

Ông tôi có một chiếc đồng hồ cũ rất to ở trong phòng ăn... chiếc đồng hồ đứng đó nghe những câu chuyện giữa bữa ăn, những trận cười giòn giã, những giọt nước mắt đau buồn và chứng kiến cả tình yêu giữa bốn thế hệ trong một gia đình như một người bạn tri kỷ.

Từ lúc nhỏ, cái đồng hồ đã quyến rũ tôi. Lúc nào ăn cơm tôi cũng ngắm nó, lắng nghe từng tiếng tích tắc cổ xưa của nó. Tôi cảm nhận sự kỳ diệu của thời gian khi cái đồng hồ gõ ba tiếng, sáu tiếng... âm thanh của nó ngân vang khắp nhà. Tôi tìm thấy ở nó một sự an ủi, một cái gì đó quen thuộc. Năm này qua năm khác, cái đồng hồ vẫn đứng đó, ngân vang... trở thành một phần trong ký ức của tôi và là một phần trong trái tim tôi.

Thú vị hơn nữa là những thói quen của ông, ông hay lên dây cót cái đồng hồ với một chiếc chìa khóa gỗ. Thật ra nó cũng là một chiếc chìa khóa dây cót bình thường thôi, nhưng không biết tại sao đối với thằng tôi hồi đó, nó là cái gì kỳ diệu lắm. Tôi tự hỏi không biết tại sao một chiếc chìa khóa nhỏ bé như thế lại có thể giữ cho cái đồng hồ của ông "tích tắc". Ánh mắt tôi cứ tròn xoe mỗi lần thấy ông rút trong túi ra chiếc chìa khóa, mở cái cửa bí ẩn bên trong chiếc đồng hồ cổ khổng lồ. Một cách cẩn thận và từ tốn, ông đút chiếc chìa khóa vào và lên dây, không lên nhiều quá và cũng không ít quá. Ông chăm sóc chiếc đồng hồ rất kỹ, chưa bao giờ tôi thấy nó bị chêt cả.

Khi chúng tôi lớn lên một chút, ông chỉ cho chúng tôi cách mở cánh cửa bí mật của chiếc đồng hồ và cả cách lên dây cót. Lần đầu tiên được làm cái việc kỳ diệu đó, tôi cứ run cầm cập.

Người ông vô vàn yêu quý của tôi mất đi. Phải vài ngày sau tang lễ tôi mới chợt nhớ đến chiếc đồng hồ.

"Mẹ ơi... chúng mình quên mất cái đồng hồ. Nó chêt rồi...!"

Nước mắt tự nhiên trào ra khi tôi bước chân vào phòng ăn, chiếc đồng hồ nằm yên không nhúc nhích... giống như cái không khí lạnh tanh của đám ma vậy. Cái đồng hồ như nhỏ bé hơn, tiêu tụy hơn khi không còn ông tôi chăm sóc. Tôi tránh không dám nhìn thẳng vào nó.

Bẵng đi một thời gian dài, vài năm sau, bà nội mới trao cho tôi cái đồng hồ và chiếc chìa khóa. Căn nhà cũ vắng lặng. Không còn tiếng khua của những cái chén, không còn tiếng cười trên bàn ăn những buổi chiều, không còn tiếng tích tắc cũng như tiếng ngân vang của chiếc đồng hồ, mọi thứ đều như bất động. Hai chiếc kim đồng hồ đứng trơ trọi, như ghi lại những gì đã qua. Tôi bịn rịn lấy ra chiếc chìa khóa, mở chiếc cửa của cái đồng hồ. Tự nhiên, tôi cảm thấy mình như trở lại thời thơ ấu, tôi như nhìn thấy mái đầu bạc kim và đôi mắt xanh long lanh của ông. Ông dường như ở đó, nháy mắt với tôi về điều bí mật của chiếc đồng hồ kỳ diệu, về chiếc chìa khóa chứa nhiều sức mạnh. Tôi đứng lặng người, bất động cả một lúc lâu. Rồi chậm chậm, tôi đút chiếc chìa khóa vào, vặn dây cót chiếc đồng hồ lên một cách cung kính. Nó đã sống trở lại ! Tích - tắc, tích - tắc... sự sống bất giác tràn ngập phòng ăn, tràn ra khắp nhà và bóp nghẹt trái tim tôi. Vào cái thời khắc đó, ông tôi dường như sống lại.

Cát Phượng biên dịch từ bản tiếng Anh "Grandfather's Clock"